

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **JUDr. A. Z.**, narozena dne X
bytem X
zastoupena JUDr. Romanem Lamkou, Ph.D., LL.M., MBA, advokátem
sídlem Kovářská 488/16, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **ministr spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021 č. j. MSP-70/2020-ODKA-ROZ/33,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž ministr spravedlnosti (dále též „ministr“ nebo „žalovaný“) jako rozkladový orgán zamítl rozklad a potvrdil své předchozí rozhodnutí ze dne 17. 7. 2020 č. j. MSP-247/2018-OOJ-SZ/17 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

2. Ministr prvostupňovým rozhodnutím k návrhu krajské státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni (dále též „KSZ“) ze dne 10. 10. 2018 odvolal žalobkyni z funkce okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město, z důvodu, že
- „– k usměrňování postupu policejních orgánů, orgánů Vězeňské služby ČR a jí podřízených státních zástupců v trestních věcech vyřizovaných a zpracovávaných Okresním státním zastupitelstvím Plzeň-město v reakci na zjištěná pochybení nevyužívala dostatečným způsobem svých oprávnění a neplnila povinnosti stanovené zákonem č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, a neřídila se pokyny Krajského státního zastupitelství v Plzni, ve vztahu k
 - vedení trestního řízení ve věci trestného činu obrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 274 trestního zákoníku ve spojení se zneužíváním metamfetaminu a THC, a to nejméně po dobu od 26. 9. 2017 do 5. 6. 2018;
 - zneužívání omamných a psychotropních látek a nepovolených předmětů ve věznicích, a to nejméně od 15. 12. 2016 do 2. 5. 2018;
 - při výkonu správy státního zastupitelství v letech 2015 až 2017 v postavení vedoucí státní zástupkyně nevyužívala řádně svá oprávnění k řídicí a metodické činnosti, neboť nepřijala adekvátní opatření k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům;
 - v rámci výkonu svých řídicích pravomocí v letech 2016 a 2017 adekvátně nevyužívala svá oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nepřistupovala k jí podřízeným státním zástupcům rovným způsobem, když opakovaně podávala návrhy na zahájení kárného řízení s jí podřízenou státní zástupkyní a současně obdobně intenzivně neřešila přinejmenším stejně závažná pochybení ostatních státních zástupců,

tedy

závažným způsobem porušila povinnosti vyplývající z výkonu funkce vedoucího státního zástupce,

a proto se odvolává

z funkce okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město.“

3. Proti citovanému rozhodnutí ministra i napadenému rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
4. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro vadný postup žalovaného. Spatřuje jej v tom, že poté, co Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 6. 2021 č. j. 10 A 19/2021-69 (dále též „původní rozsudek“) zrušil předchozí rozkladové rozhodnutí žalovaného (ze dne 11. 12. 2020 č. j. MSP-70/2020-ODKA-ROZ/6) a věc mu vrátil k dalšímu řízení, obdržel žalovaný od KSZ nové vyjádření ve věci a doplnění podkladů. Zatímco žalovaný měl umožnit žalobkyni vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), předložil věc rozkladové komisi, která věc projednala. Až poté žalovaný vyzval žalobkyni k seznámení se s obsahem spisu a vyjádření k věci. Žalobkyně se k věci vyjádřila a požadovala, aby věc byla rozkladové komisi znovu předložena s jejím vyjádřením a důkazními návrhy. Žalovaný namísto toho, aby věc rozkladové komisi předložil, vydal napadené rozhodnutí. V něm pod bodem 122 a násl. toliko uvedl, že neshledal důvody k opětovnému projednání věci rozkladovou komisí. Žalobkyně s postupem žalovaného

nesouhlasí, jelikož rozkladová komise měla mít možnost seznámit se i s jejími argumenty, až poté měl žalovaný rozhodnout. Ačkoli § 152 odst. 3 správního řádu nestanoví okamžik, kdy má být věc rozkladové komisi předložena, podle žalobkyně musí k tomu dojít až poté, co jsou ve spise shromážděny všechny podklady a stanoviska, na základě nichž má být rozhodováno. Jelikož žalovaný věc předložil rozkladové komisi dříve, než dal žalobkyni možnost se ve věci vyjádřit, zatížil řízení procesní vadou (jako kdyby rozkladová komise věc vůbec neposuzovala). Žalobkyně též nesouhlasí se žalovaným, že není možné předkládat věc rozkladové komisi pokaždé, když žalobkyně k věci zašle další vyjádření, protože se jedná o jinou situaci. Žalobkyně se k věci nevyjadřovala z vlastní iniciativy ani za účelem obstrukcí, nýbrž byla žalovaným vyzvána k seznámení se s doplněným podkladem a k vyjádření před rozhodnutím žalovaného. Tohoto práva využila, uvedla argumenty a důkazní návrhy dosud neuplatněné, které podle žalobkyně byly způsobilé ovlivnit úsudek rozkladové komise i žalovaného.

5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelná, jelikož skutkový stav popisují vágně, nekonkrétně a bez opory ve shromážděných podkladech. K části výroku prvostupňového rozhodnutí (pod druhým dlouhým odsekem), že žalobkyně „*při výkonu správy státního zastupitelství v letech 2015 až 2017 v postavení vedoucí státní zástupkyně nevyužívala řádně svá oprávnění k řídicí a metodické činnosti, neboť nepřijala adekvátní opatření k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům*“ žalovaný uvedl, že se týkal údajného vyššího zatížení JUDr. D. L. (dále též „JUDr. L.“) v době, kdy jmenovaná pracovala na zkrácený $\frac{3}{4}$ úvazek. Žalobkyně doplňuje, že z přípisu KSZ ze dne 30. 6. 2021 na str. 5 vyplývá, že jmenovaná pracovala na zkrácený úvazek do 31. 3. 2015, na což žalobkyně poukázala právě ve vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí. Podle výroku prvostupňového rozhodnutí, který nebyl napadeným rozhodnutím modifikován, se měla žalobkyně namítaného pochybení dopouštět v letech 2015 až 2017, ale pro období od 1. 4. 2015 do konce roku 2017 tato část výroku postrádá jakákoli skutková zjištění. V daném případě se žalovaný omezil na zjištění, že JUDr. L. v době, kdy pracovala na částečný úvazek, byla zatížena vyšším nápadem, než jaký by odpovídal jejímu $\frac{3}{4}$ úvazku. Žalobkyně k tomuto opakovaně upozorňovala, že nápad jmenované snížil náměstek, který ji zastupoval v době, kdy žalobkyně byla dočasně přidělena k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze (dále též „VSZ“). Za jeho kroky nemůže být žalobkyně činěna odpovědnou. I kdyby k vytýkanému pochybení došlo, pak JUDr. L. mělo být v prvních třech měsících roku 2015, za něž byla žalobkyně po návratu ze stáže na KSZ zodpovědná, přiděleno o 25 % věcí méně, což je méně o cca 5 věcí z rejstříku „ZT“ a o cca 6 věcí z rejstříku „ZK“. Uvedená nerovnost nemůže zakládat vážné pochybení žalobkyně pro odvolání z funkce. Žalobkyně se ve vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí podrobně zabývala důvody počtu napadlých věcí jednotlivým státním zástupcům, které není možné bez dalšího srovnávat s ohledem na odlišnou obtížnost jednotlivých spisů, a též proto, že v roce 2015 bylo třeba řešit následky odchodu šesti státních zástupců ze státního zastupitelství z předchozích let 2013 a 2014. Jejich nevyřízené spisy byly přerozděleny mezi stávající státní zástupce, oproti nim byla JUDr. L. méně zatížena přerozdělovanými spisy, byl jí upřednostněn nápad nový, při zohlednění nižšího úvazku. Ve výsledných číslech nového nápadu se to projevilo stejným zatížením JUDr. L. jako těch státních zástupců, kteří pracovali na plný úvazek, jimž byly přerozděleny starší nedodělky, na což žalovaný nereagoval. Žalobkyně má za to, že v příslušném období k nepřiměřenému zatížení JUDr. L. ve srovnání s ostatními státními zástupci nedocházelo. Žalobkyně nedisponovala žádnými poznatky, že by bylo nutné měnit jmenované výši nápadu

nastaveného náměstkem. I když se JUDr. L. dopouštěla průtahů a pochybení, která kárný senát sice uznal, ale nepovažoval je za natolik závažná, aby dosahovala intenzity kárného provinění, neznamenají automaticky taková pochybení nepřiměřené zatížení jmenované státní zástupkyně. Otázku zatížení jednotlivých státních zástupců nelze redukovat pouze na počty věcí, aniž by byla zohledněna specializace. Žalobkyně v rozkladu uvedla, že i v roce 2019 byly početní náklady jednotlivých státních zástupců rozdílné, byť náklad byl rozdělen podle organizačních pokynů KSZ. Žalobkyně opakovaně navrhovala, aby žalovaný porovnal počty napadlých a vyřizovaných věcí v daném období státních zástupců s totožným zatížením a specializacemi. Z takového porovnání by muselo vyplynout, že při práci státního zastupitelství nelze všem státním zástupcům zajistit totožné hodnoty nákladu. Žalovaný takovému důkaznímu návrhu nevyhověl, aniž by důvody přiměřeně odůvodnil. Žalobkyně upozorňuje, že kvůli údajně nesprávnému přidělování věcí v letech 2015 až 2017 jí KSZ udělilo dne 24. 8. 2017 pod č. j. 1 SPR 272/2017-1 výtku za „*drobný nedostatek*“ podle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZSZ“). Přitom v témže jednání o více než tři roky později žalovaný shledal již závažné porušení povinností podle § 10 odst. 4 ZSZ. Žalobkyně považuje za nepřiměřené, aby byla za údajně chybný tentýž postup z téhož období nejprve kárně sankcionována výtkou, a poté po více než třech letech odvolána z funkce. Žalovaný nezkoumal, jak docházelo k přidělování věcí za dalšího působení žalobkyně mezi roky 2017 až 2021, v kontextu období mezi údajným pochybením žalobkyně a rozhodnutím o jejím odvolání.

6. Žalobkyně dále poukazuje na to, že ve zrušujícím rozsudku k části výroku (pod třetím dlouhým odsekem) „*v rámci výkonu svých řídicích pravomocí v letech 2016 a 2017 adekvátně nevyužívala svá oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nepřistupovala k jí podřízeným státním zástupcům rovným způsobem, když opakovaně podávala návrhy na zahájení kárného řízení s jí podřízenou státní zástupkyní a současně obdobně intenzivně neřešila přinejmenším stejně závažná pochybení ostatních státních zástupců*“ Městský soud v Praze v původním rozsudku uvedl, že žalovaný nevysvětlil, v čem spočíval nerovný přístup k jednotlivým státním zástupcům. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný toliko opsal podklady dodané KSZ, z nichž vyplývá, že žalobkyně měla přistupovat k JUDr. L. odlišně od dalších dvou státních zástupců Mgr. M. (dále též „Mgr. M.“) a JUDr. R. (dále též „JUDr. R.“), kteří se dopustili pochybení, a to nerespektování pokynů. Žalobkyně na JUDr. L. podala dva kárné návrhy, zatímco oba jmenované státní zástupce ústně napomenula. Žalobkyně poukazuje na bod 113 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že se jednalo o pochybení srovnatelné intenzity, ale nevysvětlil, jak k tomuto závěru dospěl. Pokud z napadeného rozhodnutí nadále nelze seznat, z jakých důvodů jsou pochybení srovnatelná, nelze přezkoumat závěr, že žalobkyně přistupovala k pochybením podřízených státních zástupců nerovným způsobem. Žalobkyně považuje proto rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelná, bez dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně uvádí, že JUDr. L. vykazovala v práci systémové nedostatky, pochybení spočívala v průtazích a nedostatečně efektivní organizaci práce, kdežto u obou jmenovaných státních zástupců mělo pochybení jednorázovou povahu. Žalobkyně s nimi věc projednala ústně, což považovala za dostačující. Nesouhlasí s bodem 109 napadeného rozhodnutí, že měla pochybit tím, že o ústních výtkách neučinila písemný záznam. Takové pochybení jí není kladeno za vinu ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně výtku koncipovala neformálně za málo závažná pochybení. Tehdy nebyl znám později vyslovený názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, že o výtce je třeba učinit písemný záznam. Do té doby udělování ústních výtek bylo na státním zastupitelství standardní. Pokud KSZ

mělo za to, že žalobkyně v konkrétních věcech obou jmenovaných státních zástupců nepodala kárné návrhy, přestože tak učinit měla, mohlo KSZ kárné návrhy podat samo. Žalobkyně na JUDr. L. postupně podala dva kárné návrhy. Kárný senát Nejvyššího správního soudu JUDr. L. prvního návrhu zprostil rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017 č. j. 12 Ksz 4/2016-142 s tím, že jmenovaná se dopustila průtahů a jiných pochybení, ale neshledal je natolik závažnými, aby byla kárnými proviněními. Takovýto závěr Nejvyššího správního soudu dopředu žalobkyni zjevný nebyl. V pořadí druhým rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2018 č. j. 12 Ksz 9/2017-120 byla JUDr. L. kárného návrhu rovněž zproštěna, jelikož její pochybení nedosahovala intenzity kárného provinění. Skutečnost, že žalobkyně podala kárný návrh, jemuž kárný senát nevyhověl, nemůže představovat závažné porušení povinnosti. Žalovaný v podaných kárných návrzích také není vždy úspěšným. Přijmout nelze ani tezi, že kárné návrhy proti JUDr. L. byly šikanózní. Žalobkyně má za to, že ta část, v níž jsou skutkové závěry žalovaného přezkoumatelné, nesvědčí o jejím porušení povinností závažným způsobem.

7. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože se nezabývalo povahou žalobkyní namítaných dvou obecných sjednocujících závazných pokynů KSZ (dále též „pokyny“), pro jejichž nerespektování byla odvolána z funkce. Prvním pokynem měly být zahajovány úkony trestního řízení bagatelních skutků intenzity přestupku (problematika řízení pod vlivem návykové látky), druhý pokyn se týkal skutků, u nichž bylo předem zřejmé, že nemůže dojít k zahájení trestního stíhání konkrétní osoby [nalezení omamných či psychotropních látek (dále též „OPL“) či předmětů zakázaných ve věznicích]. Žalobkyně opakovaně vysvětlovala, proč pokyny považuje za nezákonné. Její argumentaci žalovaný odmítl, jelikož „*nezákonný pokyn mohla ... postupem podle § 12d odst. 2 zákona o státním zastupitelství odmítnout*“ (viz bod 68 napadeného rozhodnutí). Jelikož tak neučinila, nemohla následně tvrdit, že pokyny byly nezákonné. Žalobkyně s takovou argumentací nesouhlasí, žalovaný pominul znění a systematiku § 12d odst. 2 ZSZ, že se vztahuje pouze na pokyny v konkrétní věci. První odstavec tohoto ustanovení zakotvuje oprávnění nejbližší nadřízeného státního zastupitelství dávat nižším státním zastupitelstvím pokyny k vyřizování pouze konkrétních věcí. Státní zástupce může formálně odmítnout splnit pokyn, „*který je v konkrétní věci v rozporu se zákonem*“. V případě obecných pokynů však neexistuje konkrétní věc, v níž by státní zástupce mohl splnění nezákonného pokynu formálně odmítnout, a kterou by vyšší státní zastupitelství mohlo mu odejmout a samo vyřídit. Obecný pokyn má formu interního předpisu v soustavě státního zastupitelství, který lze aplikovat, pokud neodporuje zákonu a nemůže státního zástupce zbavit povinnosti postupovat v trestním řízení v souladu se zásadou legality jako základní zásadou trestního řízení podle § 2 odst. 1 trestního řádu (dále též „TrŘ“). Pokud nižší státní zastupitelství shledá, že obecný pokyn bezprostředně nadřízeného státního zastupitelství je nezákonný, nemůže jinak, než jej nerespektovat a postupovat tak v souladu se zákonem. Obecný pokyn nelze formálně odmítat proto, že nadřízené státní zastupitelství na odmítnutí nemůže reagovat převzetím agendy podřízeného státního zastupitelství, kterou by začalo samo vykonávat podle svého pokynu. Pouze v konkrétní věci lze udělit konkrétní pokyn, a případně takovou věc převzít podle § 12d odst. 2 ZSZ. Žalobkyně nesouhlasí s bodem 95. původního rozsudku, že žalovaný nemůže posuzovat zákonnost obecných pokynů. Žalobkyně má za to, že žalovaný či soud byli povinni posoudit, zda nerespektované pokyny byly zákonné. Pokud by pokyny byly nezákonné, nebylo by jejich nerespektování způsobilé odvolat žalobkyni z funkce. Vedoucího státního zástupce nelze odvolat z funkce pro nerespektování pokynu, aniž by bylo posouzeno, zda byl takový pokyn zákonný.

8. Žalobkyně k nerespektování pokynu zahajovat úkony trestního řízení proti všem řidičům motorových vozidel, kteří řídili pod vlivem některých OPL odlišných od alkoholu [pro podezření z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 trestního zákoníku (dále též „TrZ“)], uvádí, že podezřelý řidič měl být podroben znaleckému zkoumání z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Žalobkyně opakovaně tvrdila, že pokyn by vedl k popření zásady subsidiarity trestní represe. Trestní právo by stíhalo skutky, které mají být kvalifikovány jako přestupky podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Hranice mezi přestupkem a trestným činem podle § 274 odst. 1 TrZ nebyla až do stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2020 sp. zn. Tpjn 300/2020 přesně vymezena, tou je hodnota koncentrace zakázané látky v krvi. Uvedené stanovisko podpořilo teze uplatňované žalobkyní, že v případech koncentrace zakázané látky v krvi řidiče motorového vozidla v minimálním množství, pokud nejsou přítomny další přitěžující okolnosti, se jedná o přestupek. V rozhodné době žalobkyně z praxe věděla, že soudy případy řízení motorového vozidla po požití velmi malého množství OPL setrvale vyhodnocují za přestupky. Pokud nebylo ve veřejném zájmu, aby bagatelní případy řízení motorového vozidla pod vlivem minimálního množství OPL byly trestné činy, pak žalobkyně neshledává veřejný zájem na jejím odvolání z funkce za to, že stíhání takových pachatelů odmítla tehdy provádět. Žalobkyně je přesvědčena, že vedení trestních řízení (podrobení se znaleckému zkoumání z odvětví psychiatrie) v případech, kdy bylo od počátku zjevné, že skutek bude toliko přestupkem, by bylo nepřiměřeným zásahem do práv podezřelých v rozporu s § 2 odst. 4 TrŘ. K tomuto žalobkyně v řízení doložila odborné podklady, kterými se žalovaný odmítl zabývat. Žalobkyně naopak nerespektováním pokynů ušetřila státu výdaje, které by případně musel dotčeným osobám vyplácet na náhradách za újmu. I kdyby se formálně dopustila pochybení tím, že pokyny zvláštním úkonem neodmítla jako nezákonné, materiálně by se o pochybení nejednalo, protože postupovala v souladu se zákonem, když dbala ochrany základních práv dotčených osob.
9. Žalobkyně k nerespektování pokynu zahajovat ve všech případech úkony trestního řízení ve věznicích při nálezů OPL a zakázaných předmětů ve věznicích, zejména mobilních telefonů, uvádí, že trestní úkony jsou v řadě případů bezúčelné, jejich prostřednictvím nelze objasnit skutečnosti, které by mohly vést k trestnímu stíhání konkrétních osob. Žalobkyně opakovaně upozorňovala, že vzhledem k nízkým sazbám trestných činů v případě nálezů mobilního telefonu ve věznici nelze využít prostředky podle § 88a TrŘ. V případě zásilek s drogami většinou neexistuje možnost zjistit, kým byly drogy do zásilek vloženy. Žalobkyně ve vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí navrhla, aby za důkaz z informačního systému státního zastupitelství (ISYZ) za roky 2015 až 2020 byl pořízen statistický přehled věcí týkajících se nálezů mobilního telefonu ve věznici (pokud nebylo řešeno v souběhu s drogovou či jinou trestnou činností se sazbou nad 3 roky odnětí svobody). Z nich by vyplynulo, že při nezjištění pachatelů se věc odkládá podle § 159a odst. 5 TrŘ, v případě zjištění pachatelů dochází k jejich kázeňskému postihu. Tím by byla prokázána správnost argumentů žalobkyně. Žalovaný takový důkaz provést odmítl, ačkoli respektováním pokynu by došlo k porušení základních zásad trestního řízení, a to zejména legality podle § 2 odst. 1 TrŘ, hospodárnosti podle § 2 odst. 4 TrŘ a že orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu podle § 2 odst. 6 TrŘ. Podle žalobkyně se tím měl uměle navýšit počet vyřizovaných věcí. Ani v tomto případě žalovaný neuvedl, proč veřejný zájem vyžadoval, aby žalobkyně

zajistila zahajování úkonů trestního řízení. Nerespektováním takového pokynu nemohla žalobkyně porušit povinnosti závažným způsobem.

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K námitce žalobkyně, že byla vyzvána k seznámení se s obsahem spisu a vyjádření k věci až po projednání věci rozkladovou komisí, odkazuje na body 125 až 128 napadeného rozhodnutí. Doplnil, že rozkladová komise se řízení o rozkladu obligatorně účastní a předkládá ministrovi či vedoucímu jiného ústředního správního úřadu návrh na rozhodnutí o rozkladu (podle § 152 odst. 3 správního řádu). O rozkladu rozhoduje ministr či vedoucí jiného ústředního správního úřadu (§ 152 odst. 2 správního řádu) a doporučením rozkladové komise není vázán. V daném případě všechny zákonné požadavky byly naplněny. Rozkladová komise se před přijetím doporučení seznámila s veškerými relevantními podklady pro rozhodnutí, na základě kterých věc posoudila. Podle žalovaného nedošlo uvedeným postupem k vadě řízení, či k takové vadě, která by měla dopad do práv žalobkyně a působila nezákonnost rozhodnutí.
11. Žalovaný k námitce nepřezkoumatelnosti ve vztahu k nerovnoměrnému přidělování věcí poukazuje na zrušující rozsudek body 80. až 82., na body 59 až 62 prvostupňového rozhodnutí a na body 91 až 93 napadeného rozhodnutí. Doplnil, že v napadeném rozhodnutí uvedl, které skutečnosti považoval za relevantní, a pod body 64 až 66 prvostupňového rozhodnutí odůvodnil, proč nepřistoupil k obstarání dalších podkladů, které žalobkyně navrhla (zpráva o zatíženosti ostatních státních zastupitelství v obvodu KSZ s uvedením počtu státních zástupců, nápadu ve všech rejstřících za současného uvedení počtu soudců na trestních úsecích jednotlivých místně příslušných soudů, přepočtení počtu státních zástupců pro jednotlivá okresní státní zastupitelství v obvodu působnosti KSZ, tabulky zatížení zpracované VSZ, záznam ze společného setkání k problematice podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ze dne 4. 10. 2018 a stanovisko odboru odškodňování Ministerstva spravedlnosti ke kritériím vyplývajícím z vnitrostátní i evropské judikatury k objasnění pojmu průtahy). K návrhu žalobkyně vyžádat si informace o nápadu státního zastupitelství za požadované období žalovaný odkazuje na body 119 a 120 napadeného rozhodnutí. K tvrzenému neadekvátnímu využívání oprávnění k nápravě pochybení podřízených státních zástupců žalovaný uvádí, že se předmětnou námitkou podrobně zabýval v bodech 110 až 112 napadeného rozhodnutí. Diferenciace přístupu žalobkyně ke zjištěným pochybením JUDr. L. a Mgr. M. a JUDr. R. byla patrná, přesto reakce žalobkyně na zjištěná porušení povinností podřízených státních zástupců, včetně navrhovaných uložení sankcí, nebyla adekvátní. Vytýkaná pochybení podřízených státních zástupců dosahovala minimálně srovnatelné intenzity. Bez existence objektivních okolností žalobkyně přistoupila k pochybení Mgr. M. a JUDr. R. benevolentněji. Podle vlastního prohlášení jim neformálně udělila ústní výtku. Na ní nadále setrvala, byť k výrazné nápravě vytýkaných pochybení u nich nedošlo. Podle žalovaného je z projevu žalobkyně zřejmé, že dvěma dalším státním zástupcům žalobkyně neudělila výtku smyslu § 30 odst. 3 ZSZ. Jedná se o upozornění, oproti tomu zahájení kárného řízení je řízením disciplinárním se souvisejícími difamačními účinky pro kárně obviněného. Žalobkyně proto nereagovala na zjištěná pochybení podřízených státních zástupců adekvátním způsobem a nerovnoměrně využívala oprávnění k jejich nápravě. Podle žalovaného měla žalobkyně jako vedoucí státní zástupkyně jednat tak, aby nedocházelo k nerovnému zacházení vůči podřízeným státním zástupcům. Jelikož tak neučinila, závažným způsobem porušila své povinnosti. K námitce tvrzené nepřezkoumatelnosti žalovaný konstatuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité

rozhodnutí pro nezjištění v něm jeho obsahu nebo důvodů, pro které bylo vydáno. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. V dané věci z výroku i z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že se žalobkyně dopustila mnohačetných a v některých případech opakovaných a závažných porušení povinností vedoucího státního zástupce, spočívajících mimo jiné v adekvátním nevyužívání jejích oprávnění k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům, jakož i v neadekvátním využívání oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nerovném přístupu k nim v této oblasti. Žalovaný podrobně popsal skutková zjištění, jež vyplývají z provedených důkazů, a právně je hodnotil pod body 28 až 66 prvostupňového rozhodnutí a pod body 50 až 129 napadeného rozhodnutí. Žalovanému není zřejmé, v čem žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ohledně nerovnoměrného přidělování věcí a postihu za pochybení ve vztahu k podřízeným státním zástupcům. Rozhodnutí jsou odůvodněna jasně, srozumitelně a plynou z nich právní závěry, jakož i úvahy, jimiž se žalovaný při jejich vydání řídil, postupoval tak podle pokynů původního rozsudku.

12. Žalovaný uvádí, že v otázce pokynů se řídil body 88. až 96. původního rozsudku a zabýval se jimi v rozhodnutí obou stupňů. Pokynem ohledně zneužívání OPL a nepovolených předmětů ve věznicích se zabýval v bodech 52 a 53 prvostupňového rozhodnutí; neplněním závazného pokynu ohledně postupu při podezření na spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 TrZ se věnoval pod body 46 až 48 prvostupňového rozhodnutí, či pod body 80 až 87 napadeného rozhodnutí. Doplnil, že soustava státního zastupitelství je založena na hierarchii jak uvnitř jednotlivých stupňů, tak mezi nimi, předpokládá vázanost státních zástupců pokyny nadřízených. Jejich nerespektování je řešeno zákonem předvídanými mechanismy, což může s sebou nést pro dotčeného státního zástupce následky. Skutečnost, že žalobkyně jako vedoucí okresní státní zástupkyně při výkonu své funkce postupovala v rozporu s pokyny nadřízeného, představuje podle žalovaného vážnou poruchu ve fungování předmětného státního zastupitelství. Na daném nic nemění ani argumentace žalobkyně ohledně údajného neutěšeného stavu v nezákonném postupu státních zastupitelství a soudů při úkonech souvisejících se znaleckým zkoumáním duševního zdraví v přípravném řízení. Odkázal na judikaturu, z níž vyplývá, že soustava státního zastupitelství má poskytovat pokud možno přesvědčivé, předvídatelné a jednoznačné výstupy. Státní zástupce naopak není oprávněn snažit se kličkováním svůj právní názor prosadit proti zjevné vůli toho státního zástupce, jehož pokynů je povinen uposlechnout. Žalovaný nesouhlasí, že žalobkyně nemohla odmítnout závazné pokyny, že ZSZ takovýto formalizovaný postup pro odmítnutí pokynů nestanoví. Odkazuje na body 93. až 95. původního rozsudku a judikaturu a doplňuje, že jedinou výjimkou, kdy státní zástupce není povinen splnit pokyn svého nadřízeného státního zastupitelství ukládaný podle ZSZ, je nezákonnost pokynu. Pokud se státní zástupce domnívá, že mu byl uložen nezákonný pokyn, má možnost jej odmítnout aplikovat. Zákon nečiní rozdíl mezi obecným pokynem a pokynem v konkrétní věci. Žalobkyně mohla odmítnout předmětné pokyny, považovala-li je za nezákonné. Takto nepostupovala, k pokynům vědomě nepřihlížela. Jejich neplnění nerozporuje, omezuje se na polemiku stran vhodnosti a správnosti uloženého postupu. Prostřednictvím vyjádření se snaží prokázat, že postup, který uplatnila, je efektivnější a méně nákladný. Taková argumentace je podle žalovaného účelová, pokyny byly jasné a ukládaly konkrétní postup. Odlišný právní názor žalobkyně či neztotožnění se s pokyny nepředstavují samy o sobě relevantní důvod pro nesplnění

pokynu. Uvedené tvrzení nemůže ospravedlnit nesplnění její povinnosti řídit se závaznými pokyny. K odmítnutí doplnění dokazování stran statistiky přehledu věcí týkající se nálezů mobilních telefonů ve věznici žalovaný odkazuje na body 117 a 118 napadeného rozhodnutí. Žalovaný doplňuje, že právní úprava nepožaduje, aby správní orgán provedl veškeré účastníkem navržené důkazy v případě, že to není v konkrétním případě pro zjištění skutkového stavu nezbytné. Vyžádání dokumentů navrhovaných žalobkyní by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie, návrh žalobkyně je nadbytečný. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn, další dokazování již nebylo na místě.

13. Žalobkyně v replice setrvala na své argumentaci a doplnila, že žalovaný nevysvětlil, zda podle něho měla mít povinnost nezákonné pokyny formálně odmítnout jako vedoucí státní zástupkyně, nebo s ní též jednotliví státní zástupci. Současně z argumentace není zřejmé, jaké praktické důsledky by takové formální odmítnutí mělo, a proč je na něm třeba trvat. KSZ nic nebránilo provést dohled ve věcech, v nichž pokyny nebyly respektovány. Mohlo v nich uložit pokyny ke konkrétnímu postupu, které by státní zástupce byl povinen buď provést, anebo formálně odmítnout za nezákonné. Žalobkyni ale není vytýkáno, že by nerespektovala či neodmítla pokyn v konkrétní věci. Dále poukazuje na to, že judikatura, kterou dovodil žalovaný, není příhodná. Zdůraznila, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by postupovala v rozporu s veřejným zájmem. Též uvádí, že žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na závěry sjednocující porady na VSZ, jejich nerespektování mělo být důvodem k odvolání žalobkyně z funkce. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí, který nebyl napadeným rozhodnutím změněn, se však neuvádí, že by se žalobkyně měla dopustit pochybení, že zmiňovaný pokyn nerespektovala. Nepovažuje za přijatelné, aby důvody jejího odvolání byly nad rámec rozhodnutí dodatečně doplňovány v řízení před soudem. Setrává na důkazech, které v řízení navrhla. Připomíná, že podle výroku prvostupňového rozhodnutí měla nerovnoměrně nápad rozdělovat od roku 2015 do roku 2017, aniž by bylo zřejmé, jak přesně měla pochybit v období od dubna 2015 do konce roku 2017.
14. Městský soud v Praze předesílá, že v předmětné věci rozhodoval opakovaně.
15. V pořadí prvním rozsudkem ze dne 8. 6. 2021 č. j. 10 A 19/2021-69 zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020 č. j. MSP-70/2020-ODKA-ROZ/6, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Z bodu 77. odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že rozhodnutí žalovaného nedostalo požadavků podle § 76 odst. 1 s. ř. s. a to v části týkající se nerovného přístupu žalobkyně k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců.
16. Poté, co žalovaný ve věci znovu rozhodl a vydal nyní žalobou napadené rozhodnutí, Městský soud v Praze v pořadí druhým rozsudkem ze dne 26. 5. 2023 č. j. 3 A 134/2021-126 napadené rozhodnutí znovu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 150/2023-39 rozsudek zrušil a zavázal Městský soud v Praze, aby ve věci znovu rozhodl (dále též „kasační rozsudek“).
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)] a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jsa vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 75 odst. 1, § 110 odst. 4 s. ř. s.).
18. Při jednání konaném dne 27. 10. 2023 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích, žádné návrhy na doplnění dokazování neměli. Žalobkyně požádala, zda by se k věci mohla

vyjádřit. Žalobkyně ve svém vyjádření velmi podrobně popsala situaci ohledně chodu, činnosti a personálního stavu, jaký byl na předmětném státním zastupitelství v rozhodné době. Soud obsah vyjádření žalobkyně neshledal pro rozhodnutí ve věci relevantním, přičemž blíže odkazuje body 28. a 29. rozsudku, kde hodnotil námitku žalobkyně, že pochybení bylo nutno zkoumat s ohledem na zatížení ostatních okresních zastupitelství a rovněž námitku, zda žalobkyně přijala dostatečná opatření, aby došlo k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům.

19. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění.

20. Podle § 10 odst. 4 ZSZ *ministr spravedlnosti může vrchního státního zástupce, krajského státního zástupce a okresního státního zástupce z této funkce odvolat, pokud závažným způsobem poruší povinnosti vyplývající z výkonu funkce vedoucího státního zástupce; nejde-li o odvolání z důvodu porušení povinností při výkonu státní správy státního zastupitelství (dále jen „správa státního zastupitelství“), činí tak na návrh vedoucího státního zástupce, který je podle odstavců 1 až 3 oprávněn navrhopvat jmenování do funkce, z níž má být vedoucí státní zástupce odvolán.*

21. Úvodem soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19) jako celku. Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu přilehavě uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nálezn ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 29. 3. 2013 č. j. 8 Afs 41/2012-50). Stejně závěry se pak vztahují i k rozhodování druhostupňového správního orgánu. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení soud prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí posuzoval jako celek; případné vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak mohl zhojit žalovaný napadeným rozhodnutím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47).

22. Ke druhému a třetímu žalobnímu bodu, v nichž je soustředěna většina uplatněných žalobních námitek, Městský soud v Praze konstatuje (v souladu se závěry zrušujícího rozsudku NSS), že žalobkyně byla odvolána z funkce okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město z důvodů tří pochybení: 1) nerespektovala písemné pokyny vyššího státního zastupitelství podle § 12d odst. 2 ZSP, neboť se neřídila sjednocujícím závěrem z porady VSZ konané dne 1. 7. 2015 a závaznými pokyny KSZ; 2) nepřijala adekvátní opatření k rovnoměrnému přidělování věcí podřízeným státním zástupcům; 3) neadekvátně využívala oprávnění podle § 12e ZSZ k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a s tím související nerovný přístup k nim při využití oprávnění podle § 27 a násl. ZSZ (citované znění výroku viz bod 2. tohoto rozsudku, pozn. soudu). Nejvyšší správní soud vytkl městskému soudu, že „neodůvodnil, proč zrušil stěžovatelovo rozhodnutí, když nijak nezpochybnil jeden z důvodů pro odvolání žalobkyně z funkce, který byl podle tohoto rozhodnutí dostatečný pro její odvolání i sám o sobě“. V návaznosti na uvedené, Městský soud v Praze nyní konstatuje, že již v původním rozsudku ze dne 8. 6.

2021 zamítl žalobní námitku týkající se v pořadí prvního pochybení - nerespektování sjednocujících pokynů vyšších státních zastupitelství, když uvedl: „[88.] Soud dále nesouhlasí se závěry žalobkyně týkající se sjednocujících pokynů vyššího státního zastupitelství.“ a v tomto rozsudku rovněž zamítl námitku týkající se v pořadí druhého pochybení - nepřijetí adekvátních opatření k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům, když uvedl: „[80.] Soud naopak neshledal důvodnou žalobní námitku, že nestačí konstatování, že žalobkyně nepřijala adekvátní opatření k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům, aniž by v rozhodnutí byly uvedené počty věcí přidělených konkrétním státním zástupcům s uvedením specializace popř. obtížnosti věci, a že odůvodnění týkající se tohoto skutku je nedostačující a tím pro soud nepřezkoumatelné.“

23. K prvnímu pochybení Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 8. 6. 2021 dovodil, že pokud měla žalobkyně za to, že jsou předmětné pokyny nezákonné, bylo na ní, aby tyto pokyny vždy v konkrétní trestní věci, ve které měly být aplikovány a která napadla k jejímu státnímu zastupitelství, písemně odmítla. Žalobkyně měla rovněž možnost předložit věc nadřízenému státnímu zastupitelství KSZ, tj. VSZ. Zde měla žalobkyně prostor přednést svou obsáhlou argumentaci podpořenou odbornými podklady a judikaturou, na jejímž základě žalobkyně v řízení o svém odvolání tvrdila, že dva sjednocující pokyny, jejichž nerespektování jí bylo vytýkáno, byly nezákonné. Soud dále uvedl, že postoj žalobkyně, která si pokyny vyhodnotila za nezákonné, ignorovala je, aniž by věci předložila nadřízenému státnímu zastupitelství se svým písemným odmítnutím, je porušením principu subordinace. Sjednocující pokyny vydané podle § 12d odst. 1 ZSZ by pak podle žalobkyně byly nezávazné, bez významu a bez účinku. Pokud žalobkyně zákonnou úpravu tohoto institutu sjednocujících pokynů odmítá, je zcela namístě, aby se žalovaný zabýval otázkou, zda může žalobkyně nadále vykonávat vedoucí funkci okresní státní zástupkyně. Pokud žalobkyně tímto způsobem nepostupovala, což žalobkyně nikterak nezpochybňuje, dopustila se porušení svých povinností, jak uvádí žalovaný ve svých rozhodnutích. Soud s ohledem na popsání postup vedoucího státního zástupce nesouhlasil s požadavkem žalobkyně, aby se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval zákonností těchto pokynů, tato činnost nespadá do jeho pravomoci. Zákonností se mohla a měla na základě písemného odmítnutí těchto pokynů v jednotlivých věcech zabývat pouze nadřazená státní zastupitelství. V pravomoci žalovaného bylo pouze posouzení, zda se žalobkyně těmito pokyny řídila, či zda postupovala zákonem předvídatelným způsobem, pokud považovala tyto pokyny za nezákonné, což žalovaný učinil.

24. V daném řízení soud nyní k důvodu nerespektování písemných pokynů vyšších státních zastupitelství dodává, že se ztotožňuje se žalovaným, který uvážil kromě shora uvedeného i délku porušení, počet případů, jež jimi byly ovlivněny, skutečnost, že se žalobkyně rozhodla pokyny neplnit vědomě, jakož i skutečnost, že tímto svým postupem žalobkyně zásadně vědomě narušila základní principy hierarchického uspořádání soustavy (subordinace) státních zastupitelství a jejího řízení. Existenci důležitého veřejného zájmu na řádném fungování orgánů státního zastupitelství jako významné složky soustavy orgánů činných v trestním řízení je nutno respektovat. Skutečnost, že žalobkyně jako vedoucí okresní státní zástupkyně při výkonu své úřední činnosti postupovala v rozporu se závaznými pokyny nadřízeného KSZ, představuje vážnou poruchu ve fungování jí vedeného státního zastupitelství. Neuposlechnutím pokynů nadřízeného státního zastupitelství v obou případech porušila povinnost podle § 12d odst. 2 věta první ZSZ. Soud shodně s žalovaným dospěl k závěru, že toto pochybení je natolik závažné, že samo o sobě je schopné odůvodnit odvolání z funkce okresní státní zástupkyně, a to jako ojedinělý důvod.

25. K námitce žalobkyně, že pokyny byly nezákonné, pak soud uvádí, že žádnou nezákonnost v nich v době jejich vydání neshledal. K neplnění závazného pokynu ohledně postupu při podezření na spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 TrZ se vyjadřoval žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí pod body 46 až 48 a k neplnění pokynu týkající se zneužívání OPL a nepovolených předmětů ve věznicích se vyjadřoval žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí pod body 52 a 53 a v napadeném rozhodnutí pod body 80 až 87. Soud pro stručnost na ně odkazuje, neztotožňuje se s argumentací žalobkyně a doplňuje, že žalobkyně pokyny neodmítla splnit předepsaným zákonným postupem, tj. že by namítla jejich nezákonnost. Ze spisu nevyplývá, že by žalobkyně písemně odmítala pokyny v konkrétních trestních věcech, a předkládala je VSZ jako nadřízenému KSZ, s odůvodněním, v čem spatřuje jejich nezákonnost. Jinými slovy, žalobkyně nedoložila, co konkrétně jí bránilo v tom, aby svou argumentaci ohledně nezákonnosti, podpořenou odbornými podklady a judikaturou, uplatnila tehdy a přednesla ji VSZ. Soud proto nesouhlasí s námitkami žalobkyně, jimiž brojí proti těmto pokynům. Jelikož pokyny KSZ v rámci hierarchie státního zastupitelství v rámci své funkce nerespektovala, tedy nezajistila, aby se jimi okresní státní zastupitelství, v jehož čele působila, řídilo, porušila pravidla subordinační státního zastupitelství. V daném řízení není soud již oprávněn se vyjadřovat k pokynům (hodnotit je), které žalobkyně nyní namítá, neboť nesouhlasnou argumentaci vůči nim již žalobkyně měla uplatnit zákonným postupem vůči KSZ, resp. VSZ. Žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí pak příhodně posoudil, zda se jimi žalobkyně řídila, resp., že se jimi neřídila a závažným způsobem tím porušila své povinnosti ve funkci okresní státní zástupkyně. Lze rovněž dodat, že žalobkyně ani nepředestřela jakoukoli argumentaci, z níž by vyplývalo, že se pokyny KSZ odmítl řídit jiný vedoucí (okresní) státní zástupce jiného státního zastupitelství, který by je také považoval za nezákonné.
26. Soud proto uzavírá, že shledal námitky žalobkyně týkající se sjednocujících pokynů jako nedůvodné.
27. Městský soud v Praze *ke druhému pochybení* v rozsudku ze dne 8. 6. 2021 odkázal na záznam o vykonaném dohledu sp. zn. 1 SPR 173/2017-49, podle něhož je nerovnoměrné přidělování věcí evidentní. U státních zástupců na úseku hospodářské trestné činnosti v roce 2016 rozdíl mezi nejméně zatíženou státní zástupkyní Mgr. Č. a nejvíce zatíženou státní zástupkyní JUDr. L. činil v rejstříku ZT 12 věcí s tím, že u státní zástupkyně Mgr. Č. činí z 60 věcí v rejstříku ZT přečin zanedbání povinné výživy celkem 10 věcí, zatímco u státní zástupkyně JUDr. L. je to 5 věcí z počtu 72 přidělených věcí. Též z něj vyplývá, že zkušenému státnímu zástupci Mgr. Ř. bylo v roce 2015 přiděleno 70 věcí rejstříku ZT a státní zástupkyni JUDr. L., která měla do 31. 5. 2015 zkrácený pracovní úvazek, bylo přiděleno těchto věcí 75. Konkrétní počty věcí žalobkyně v průběhu řízení nespороvala. Soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2021 k námitce, podle níž si měl žalovaný tyto podklady svědčící o počtu a povaze nápadu věcí na jednotlivé státní zástupce vyžádat a posoudit, uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení neuvedla žádný důvod, proč považuje výsledky проверки za nesprávné, proto shledal takovou námitku nedůvodnou. Soud dospěl k závěru, že žalovaný dostal své povinnosti zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Neměl důvod z tohoto záznamu o vykonaném dohledu nevycházet, když žalobkyně jeho závěry nezpochybnila. Dle žalobkyně tento stav nezapříčinila, nýbrž to byl její zástupce, který ji zastupoval v průběhu jejího působení na VSZ, poté neměla důvod nastavení nápadu přezkoumávat. S rozkladovou námitkou tohoto znění se vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 18 a násl., přičemž i s těmito závěry se soud ztotožňuje. Povinností vedoucího okresního zastupitelství bylo zkoumat a nastavovat rozdělování věcí průběžně tak, aby státní

zastupitelství efektivně fungovalo. Žalobkyně jako vedoucí okresního státního zastupitelství se měla zabývat přidělováním věcí v podstatě neustále, přinejmenším v době podávání kárných návrhů, tj. v době, kdy posuzovala, zda státní zástupkyně JUDr. L. zapříčinila průtahy v řízení.

28. Soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2021 nesouhlasil se žalobkyní, že se po uplynutí tří let nemohlo jednat o závažné porušení povinností způsobilé vést k jejímu odvolání, pokud nebylo vůbec posuzováno, jaké kroky žalobkyně v této oblasti podnikala po roce 2017. Soud zde konstatoval, že i kdyby došlo po udělení výtky za toto jednání k nápravě, může být k takovému jednání přihlédnuto při posuzování, zda se žalobkyně dopustila závažného porušení svých povinností vyplývajících z její funkce. Tato námitka žalobkyně by zřejmě byla oprávněná, pokud by žalobkyně byla odvolána pouze za toto jediné pochybení, za které již byla potrestána výtkou, kterou akceptovala, a které zřejmě napravila. V tomto případě se však jedná o jedno z více pochybení. Soud nesouhlasil se žalobkyní, že pochybení bylo nutno zkoumat s ohledem na zatížení ostatních okresních zastupitelství. I kdyby bylo okresní zastupitelství vedené žalobkyní zatíženo nejvíce v okrese, bylo její povinností rozdělit nápad mezi státní zástupce rovnoměrně. Její povinností bylo kontinuálně sledovat nápad jednotlivých zástupců. Při konkrétním zkoumání průtahů jednoho z nich, měla být tato otázka zkoumána zcela jednoznačně, jelikož délka průtahů je přímo úměrná počtu věcí, které jednotlivý státní zástupce vyřizuje. Soud uvedl, že i když byla žalobkyně kladně hodnocena a do vedoucí funkce doporučována, při posuzování, zda se vytýkaného jednání dopustila či nikoliv, toto nehraje roli. I vedoucí s nejlepšími schopnostmi a předpoklady se v konečném důsledku může dopustit pochybení, které následně mohou vést k jeho odvolání z funkce.
29. V daném řízení soud nyní k tomuto druhému důvodu pochybení (nerovnoměrné přidělování věcí podřízeným státním zástupcům) uvádí, že souhlasí s žalovaným, že žalobkyně nepřijala dostatečná opatření, aby došlo k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům. Tvrzení o nedostatečném personálním obsazení k této otázce není rozhodné, jinými slovy rozhodné je, zda žalobkyně svou povinnost rozdělit nápad mezi státní zástupce rovnoměrně v posuzovaném případě naplnila. I když žalobkyně tvrdí, že pro období od 1. 4. 2015 do konce roku 2017 tato část výroku postrádá jakákoli skutková zjištění, soud se s ní neztotožnil. Ze Záznamu o dohledové prověrce sp. zn. 1 SPR 173/2017-49, je nerovnoměrné přidělování nápadu evidentní a netýká se pouze státní zástupkyně JUDr. L., nýbrž i jiných státních zástupců (např. Mgr. Č., či Mgr. Ř.) v roce 2016 na úseku hospodářské trestné činnosti. Nelze se ztotožnit se žalobkyní, že státní zástupkyni JUDr. L. byly přiděleny toliko nové věci a stávajícím státním zástupcům přerozděleny starší nedodělky. Přijetí adekvátního systémového opatření bylo v mantinelech pravomoci žalobkyně. Nastavení pravidel pro rovnoměrné zatížení patří mezi manažerská oprávnění a zároveň povinnosti vedoucího státního zástupce, který na základě svěřených kompetencí je oprávněn rozdělit agendu mezi státní zástupce tak, aby nebyl nikdo z nich nedůvodně zvýhodňován či naopak postižen, natož státní zástupce pracující na částečný úvazek. Jelikož žalobkyně žádná adekvátní opatření nepřijala, nesvědčí to o náležitém výkonu jejích řídicích a organizačních pravomocí. Soud k uvedenému dodává, že pokud lze dospět k závěru, že žalobkyně v letech 2015 až 2017 náležitě neaplikovala řídicí a organizační pravomoci v rámci funkce vedoucí státní zástupkyně, pak její pochybení nelze považovat za jednorázové. Jak vyplývá ze spisového materiálu, mělo k němu docházet po uvedené období, a lze je proto považovat za natolik závažné, že samo o sobě odůvodňuje odvolání z funkce okresní státní zástupkyně, a to i jako samostatný důvod. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, které skutečnosti považoval za relevantní a

odůvodnil, proč nepřistoupil k obstarání dalších podkladů, které žalobkyně navrhla (z důvodu, že nejsou relevantní pro posouzení věci). Soud k tomu odkazuje i na body 118 až 121 napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný zabýval otázkou dalších návrhů žalobkyně. Soud se proto nemohl ztotožnit se žalobkyní, že by se žalovaný nastolenou otázkou nezabýval. Podle soudu je spisový materiál dostatečný, nejsou v něm žádné racionální pochybnosti, které by vyvrátily, že žalobkyně nerovnoměrně přidělovala věci podřízeným státním zástupcům.

30. Soud shledal námitky žalobkyně týkající se nerovnoměrného přidělování věcí podřízeným státním zástupcům jako nedůvodné.
31. Ve vztahu *ke třetímu důvodu pochybení* - nerovný přístup k využívání oprávnění podle § 27 a násl. ZSZ žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně vůči podřízeným státním zástupcům uplatňovala jiný přístup. Na státní zástupkyni JUDr. L. podala žalobkyně dva návrhy na zahájení kárného řízení, které byly podle kárného senátu Nejvyššího správního soudu neopodstatněné, neodborně zpracované a excesivní, nerespektující judikaturu Nejvyššího správního soudu, ačkoli u státních zástupců Mgr. M. či JUDr. R., přestože si byla vědoma jejich závažných pochybení vyplývajících ze závěrů dohledových prověrek u Okresního státního zastupitelství Plzeň – město, přistoupila pouze k ústním výtkám.
32. Ke státní zástupkyni JUDr. L. žalovaný uvádí, že kárný senát Nejvyššího správního soudu ji dvakrát zprostil kárných návrhů podaných žalobkyní. V prvním případě to bylo rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017 č. j. 12 Ksz 4/2016-142, neboť v řízeních vedených státní zástupkyní JUDr. L. neshledal průtahy, ani že by neplnila pokyny zadané žalobkyní v osmi trestních věcech s tím, že případné drobné nedostatky v práci bylo možné této státní zástupkyni písemně vytknout. Nejvyšší správní soud v tamním kárném řízení konstatoval: *„Nelze tedy tvrdit, že by kárně obviněná postupovala v osmi trestních věcech, jež jsou předmětem kárného návrhu, správně a bezproblémově. Její jednotlivá pochybení však s ohledem na shora uvedené skutečnosti nedosáhla ani v jednom případě intenzity kárného provinění a mohla tak být maximálně kvalifikována jen jako drobné nedostatky v práci státní zástupkyně, které jí bylo možné písemně vytknout podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství.“* Ve druhém případě to bylo rozhodnutím ze dne 6. 2. 2018 č. j. 12 Ksz 9/2017-120, neboť ve věci trestního řízení vedeného pod sp. zn. 1 ZT 13/2017 státní zástupkyní JUDr. L. neshledal Nejvyšší správní soud průtahy, že by v něm byla nečinná. Nejvyšší správní soud v tamním kárném řízení uvedl: *„kárně obviněná se při vyřizování návrhu policejního orgánu ze dne 16. 3. 2017, č. j. KRPP-17483-47/TČ-2016-030581, na podání žádosti o mezinárodní právní pomoc do Spolkové republiky Německo, nedopustila nečinnosti dosahující intenzity kárného provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství.“*
33. Ohledně státních zástupců Mgr. M. a JUDr. R. žalovaný odkázal na dva zápisy z dohledových prověrek u Okresního státního zastupitelství Plzeň – město ze dne 16. 8. 2017 č. j. 1 SPR 174/2017-11 a ze dne 19. 10. 2017 č. j. 1 SPR 270/2017-36, které se týkaly nakládání s poznatky o zneužití OPL od dozorových státních zástupců KSZ, prověrek v zápisu konkretizovaných všeobecných spisů zapsaných v roce 2016 a 2017 v rejstříku 1 ZN, přidělené oběma státním zástupcům. Byla v nich shledána pochybení, a to nerespektování sjednocujícího postupu stran zahajování úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 TrŘ za rok 2016 a pokračování v pochybeních za rok 2017. Poté, co se žalobkyně se zápisy z dohledových prověrek seznámila, reagovala na první dne 12. 10. 2017 pod sp. zn. 1 SPR 154/2017 tak, že pokud by následná prověrka spisů za rok 2017 znamenala zásadní problémy, přijme další samostatná opatření a za nerespektování pokynů KSZ udělila státním zástupcům Mgr. M. a JUDr. R. výtku v ústní formě. Na druhý zápis reagovala žalobkyně

dne 7. 12. 2017 pod sp. zn. 1 Spr 174/2017 tak, že s ohledem na zatíženost státních zástupců Mgr. M. a JUDr. R. považovala žalobkyně projednání a ústní výtku oběma státním zástupcům za dostatečné.

34. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že v daném případě žalobkyni není vytýkáno, že nepodala kárnou žalobu na státní zástupce Mgr. M. a JUDr. R. při zjištění jejich pochybení, nýbrž že měla nerovný přístup vůči podřízeným státním zástupcům a s ohledem na zvolený postup vůči státní zástupkyni JUDr. L., kdy neuplatnila nástroje metodické či disciplinární povahy k řádnému naplnění korektivní dimenze výkonu své funkce. Přitom v případě porušení povinností státní zástupkyni JUDr. L. na ni žalobkyně podala návrh na zahájení kárného řízení z důvodu průtahů v řízení a neplnění pokynů vedoucí státní zástupkyně spolu s návrhem na uložení nejprísnejšího kárného opatření, jímž je odvolání z funkce, ačkoli její pochybení měla být řešena udělením výtky. Poté žalobkyně opětovně podala návrh na zahájení kárného řízení vůči státní zástupkyni JUDr. L. z důvodu průtahů v řízení v jedné trestní věci. Byť s pochybením státních zástupců Mgr. M. a JUDr. R. byla žalobkyně seznámena na základě provedených prověrek nadřízeného KSZ ze dne 16. 8. 2017 a 19. 10. 2017, přesto jim oběma, podle vlastního vyjádření, udělila neformálně ústní výtku.
35. Z uvedeného je patrná diferenciacie přístupu žalobkyně ke zjištěným pochybením těchto tří státních zástupců - JUDr. L., a Mgr. M. s JUDr. R. Přitom vytýkané pochybení lze považovat za minimálně srovnatelné (přibližné či obdobné) intenzity. Ke státním zástupcům Mgr. M. a JUDr. R. žalobkyně přistoupila benevolentněji než ke státní zástupkyni JUDr. L., jim neudělila výtku ani podle § 30 odst. 3 ZSZ. Státní zástupkyně JUDr. L. však dvakrát stála před kárným senátem Nejvyššího správního soudu z podnětu žalobkyně, který nebyl příhodný. Z tohoto důvodu soud se ztotožňuje se žalovaným, že žalobkyně vůči státním zástupcům neuplatnila obdobnou pravomoc, na zjištěná pochybení podřízených státních zástupců nereagovala adekvátním způsobem a nerovně využívala oprávnění k jejich nápravě. Soud nesouhlasí se žalobkyní, která uvedla, že nelze přezkoumat závěr žalovaného, že k pochybením podřízených státních zástupců přistupovala nerovným způsobem. Rozhodnutí soud považuje za přezkoumatelná a s dostatečně zjištěným skutkovým stavem. Soud dále nesouhlasí s žalobkyní, že pochybení státních zástupců Mgr. M. a JUDr. R. mělo jednorázovou povahu, jejich pochybení byla zjištěna opakovaně na základě dozorových prověrek z r. 2016 i z r. 2017. Žalobkyně se k jejich pochybení i dvakrát písemně vyjadřovala, jak je popsáno shora, ale bagatelizovala je. Skutečnost, že výtky oběma státním zástupcům udělila nikoli písemně, jí rovněž není kladeno za vinu. Stejně tak jí není kladeno za vinu, že na státní zástupkyni JUDr. L. podala postupně dva kárné návrhy, byť pracovní vztah vůči státní zástupkyni JUDr. L. nelze považovat za zcela korektní. Její jednání je třeba vnímat nikoli samostatně, nýbrž v souvislostech týkajících se jí podřízených státních zástupců a nerovného přístupu k nim. Žalobkyně jako okresní státní zástupkyně se měla v rámci státního zastupitelství vyvarovat nerovného zacházení s podřízenými státními zástupci. Jelikož takto vůči státním zástupcům nejednala, závažně porušila své povinnosti. Uvedené porušení lze považovat za natolik závažné, že samo o sobě odůvodňuje odvolání z funkce okresní státní zástupkyně, jako samostatný důvod.
36. Soud shrnuje, že pro zdůvodnění odvolání žalobkyně z funkce okresní státní zástupkyně dostačují žalovaným učiněná zjištění, že zatímco na průtahy státní zástupkyně JUDr. L., které podle kárného senátu Nejvyššího správního soudu nedosáhly intenzity kárného provinění, reagovala žalobkyně opakovaným podáním nedůvodného kárného návrhu, na pochybení dalších dvou státních zástupců Mgr. M. a JUDr. R., která byla opakovaně zjištěna a žalobkyni oznámena dozorovými státními zástupci KSZ, reagovala žalobkyně pouze ústní

výtkou. Přidělování věcí mezi roky 2017 až 2021 není v daném řízení rozhodné, toto období není žalobkyni kladeno za vinu.

37. Soud na základě shora uvedeného konstatuje, že každý z trojice důvodů sám o sobě postačí k odvolání žalobkyně z funkce okresní státní zástupkyně.
38. Podle soudu v této části napadeného rozhodnutí nechybí žádná informace či úvaha, bez níž by bylo třeba odůvodnění napadeného rozhodnutí nutno pokládat za nepřezkoumatelné.
39. Námitky druhého a třetího žalobního bodu nejsou důvodné.
40. Dále žalobkyně *v prvním žalobním bodu* tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí pro vadný procesní postup žalovaného, neboť rozkladová komise věc projednala dříve, než se žalobkyně k věci vyjádřila. Poté již vyjádření žalobkyně nebylo rozkladové komisi předloženo. V napadeném rozhodnutí toliko žalovaný neshledal důvody k opětovnému projednání věci. Zatížil proto řízení procesní vadou. Soud se v této otázce se žalobkyní neztotožnil. Soud ověřil, že žalobkyně v podání ze dne 13. 9. 2021 se vyjádřila k předmětné věci, žádné nové světlo do věci tím nevnesla. Nebyl důvod věc opětovně rozkladové komisi předkládat. Na projednání návrhu rozkladovou komisí by takové podání žalobkyně spočívající ve vyjádření se k věci, ani nemělo vliv. Ostatně ani ministr, který podle § 152 odst. 2 správního řádu rozhoduje o rozkladu, není návrhem rozkladové komise vázán. Soud nepovažuje za rozhodné, že se žalobkyně vyjadřovala na výzvu k seznámení se se spisovým materiálem před rozhodnutím ministra spravedlnosti.
41. Žalobkyně rovněž namítá, že navrhla další důkazy dosud neuplatněné, schopné ovlivnit úsudek rozkladové komise i žalovaného. Dle soudu však další návrhy na doplnění dokazování by v dané věci neměly žádnou relevantní odezvu, jelikož lze konstatovat, že ve správním řízení byly zjištěny všechny pro věc podstatné skutečnosti, jejichž výsledkem byla zjištěna shora konkretizovaná pochybení žalobkyně. Nesouhlas žalobkyně s rozhodnutím žalovaného ještě neznamená, že rozhodnutí je vadné.
42. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.
43. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost jen tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu